Romani 8.18:30, Siguranţa mântuirii pentru cei aleşi ! Betel, 10.11.2016

Atunci îşi va descoperi Domnul fiii Săi, pentru că până acolo ei nu sunt cunoscuţi tuturor.
Creaţia nu a cunoscut apogeul ei din cauza căderii, dar la descoperirea fiilor lui Dumnezeu, va cunoaşte apogeul, va fi o nouă creaţie. Jeremia 31:12-14 şi cap.33.

*Nu ştim cum să ne rugăm:"Un copil care nu vorbeşte bine, nu este înţeles de către ceilalţi, dar părinţii - cei din casă îl înţeleg, şi uneori ei sunt cei ce „traduc" vorbele lor – asta face Duhul pentru noi în faţa Tatălui, *dar şi schimbă* ce nu-i place Tatălui, adaugă, scoate, dar în final rugăciunea este una după voia Lui. Amin!?

*Cel ce cercetează inimile, Dumnezeu Tatăl, ştie ce vrea Duhul, pentru că El dialoghează cu Tatăl, chiar dacă noi nu auzim aceasta. Duhul mijloceşte pentru noi, se roagă, în armonie cu voia Tatălui. Duhul este Cel ce ştie nevoile noastre, dar şi voia Lui Dumnezeu Tatăl.
Vedem că rugăciunea este ascultată, doar datorită acestei mijlociri. Nu putem veni la rugăciune oricum, şi încă avem nevoie să ne rugăm în Numele Domnului Isus, şi lucrarea Duhului, de care noi nu ştim prea multe, dar care lucrează. Uneori rugile noastre nu sunt decât până în tavan şi din cauză că cerem ce nu este după voia Lui, şi Duhul nu lasă să treacă de El, pentru că Duhul este „*cenzura"*, dar în sensul bun, CTC-ul, dar care nu doar verifică, filtrează, ci transformă, modifică.

De aceea când nu ştim cum să ne rugăm, ce să cerem, dar gemem sub povară, Duhul înţelege. Duhul ştie ce nevoi avem, şi le spune Tatălui, iar Tata înţelege perfect durerea noastră, şi El va acţiona după voia Lui proprie, spre binele nostru. Duhul înţelege suspinurile noastre. 2 Cor.4:17,18

8:28. Dacă până aici a fost o problemă cu sfinţirea, pentru că omul s-a sprijinit pe el însuşi ca să ajungă la ea, şi nu a putut, de aici încolo sfinţenia este câştigată prin prezenţa Duhului în viaţa credinciosului.
Toate lucrurile lucrează împreună spre binele credinciosului, chiar dacă noi nu vedem aşa. Noi uneori nu vedem cum suferinţa din viaţa noastră poate şlefui, poate lucra pentru noi, ci o vedem ca pe o pedeapsă fără rost.
„*Celor ce iubesc pe Dumnezeu*"- singura dată când se spune că noi îl iubim pe Dumnezeu, în Romani, în rest se spune că „El care ne iubeşte".
1 Ioan 4:19"noi îL iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi".

*Dumnezeu nu cauzează răul şi păcatul. El îl permite, dar nu îl cauzează. De aceea când vine un necaz în viaţa noastră, nu vine de la El, ci v.28 vrea să spună că

Dumnezeu este capabil să scoată binele dintr-o tragedie. Cauza tragediei este Satan şi consecinţele unei vieţi păcătoase. Iacov 1:13,14.
Pentru că Dumnezeu permite răul, El este adesea învinuit ca fiind autorul răului, dar nu este aşa.
Amos 3:22. Eu v-am ales...de aceea vă voi şi pedepsi pentru nelegiuirile voastre".

8:29. Dumnezeu ştie totul dinainte, ştie cine se va pocăi, şi cine-L va respinge, dar preştiinţa Lui Dumnezeu, nu cauzează, adică nu favorizează pe cei ce ştie că-L vor primi, faţă de cei ce nu-L vor primi. El se poartă cu toţi la fel. Să ne amintim de Iuda Iscarioteanul. L-a împiedicat cu ceva Domnul Isus pe Iuda să se pocăiască?

Ar fi o greşeală să credem că Dumnezeu ştia dinainte pe cei ce se vor întoarce la El, şi de ei se va ocupa, iar pe ceilalţi îi va abandona. Nu ! Însă faptul că El ştie dinainte pe cei ce vor crede în El, nu îL face să fie nedrept, că se ocupă în continuare de ei într-un mod deosebit, şi-i hotărăşte să fie ca Fiul Său, îi cheamă, îi socoteşte neprihăniţi, şi-i şi proslăveşte.
Cu ce îi încurcă asta pe ceilalţi să se pocăiască? Cu nimic.
Isus spune în Ioan 10:16 "mai am şi alte oi care nu sunt din staulul acesta.."

<u>Ilustraţie</u>:Un profesor de matematică de la şcoală. El vede pe câţiva elevi că sunt foarte buni la matematică, şi se ocupă de ei mult mai mult, dar şi de ceilalţi se ocupă, însă la nivelul lor.
Domnul se ocupă şi de ceilalţi, adică îi îndeamnă la pocăinţă, arătându-le bunătatea Lui, deşi ştie cine sunt cei ce-L vor trăda, El totuşi se ocupă şi de ei.
Mi se pare imposibil să-L numeşti nedrept pe Dumnezeu, când vezi cum lucrează. Eu nu m-aş mai ocupa de unul ca Iuda, dacă aş şti dinainte ce va face şi cum va sfârşi, dar Dumnezeu, da.
Asta zice şi Calvin când vorbeşte despre ispăşire limitată. (TULIP..limited atonement); sângele Domnului a curs doar pentru cei ce cred. Nu este adevărat, sângele Lui a curs pentru toţi. Pe toţi îi iartă dacă vor să intre la adăpostul sângelui, dacă nu, Domnul îi va judeca foarte aspru, în funcţie de harul Său. Ei însă spun că dacă Hristos a murit pentru toţi, atunci toţi ar fi mântuiţi – Universalism.

*Ne ocupăm de noi în continuare: motivul *cunoaşterii* şi *alegerii* noastre! Nu meritul nostru, nu credinţa noastră, ci *iubirea* Lui. Efeseni 1:3,4 şi Deuter.7:6-8. El ne-a cunoscut, adică ne-a iubit. Ieremia 1:5. Sensul de aici nu este că ştia despre Ieremia, ci avea o consideraţie faţă de profet.
<u>Sensul este al unei cunoaşteri intime, personale</u>. Matei 7:22,23.
1 Cor.8:3" dacă iubeşte cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu".
2 Tim.2:19" Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Lui".

Domnul ştie despre toţi oamenii, dar nu îi *cunoaşte* decât pe aceia care-L iubesc pe Dumnezeu.
În vederea *glorificării* noastre, El ne pregăteşte de aici, permiţând necazurilor să se abată asupra noastră, pentru a ne face tot mai asemenea Fiului Său.

*Rom.8:3. El s-a făcut ca noi, pentru ca noi să fim ca El!
„Cel întâi născut”se referă la relaţia Lui Hristos cu învierea. Col.1:15, eveniment ce inaugurează intrarea Lui în starea veşnică de glorificare. Aceasta Il face să fie într-o poziţie mai înaltă decât toţi ceilalţi membri ai familiei.

Romani 8:30. Sumarizarea celor 3 paşi în realizarea scopului Lui Dumnezeu: *Chemarea*, *Justificarea*, şi *Glorificarea*. Deşi glorificarea noastră e viitoare, aici apare la timpul trecut. De ce?
Pentru că glorificarea noastră este atât de sigură în mâna Lui Dumnezeu, încât Duhul vorbeşte despre ea la timpul trecut. Amazing, isn’t it?
La fel este şi în Iuda 14 ”*iată că a venit Domnul*..” nu că va veni Domnul cu sfinţii Săi!

Asigurarea că suntem biruitori bazaţi pe promisiunile Domnului Dumnezeu !

<u>Concluzii la Calvinism şi Arminianism</u>:
C=Mântuirea se realizează exclusiv de Dumnezeu. Întreg procesul reprezintă lucrarea lui Dumnezeu prin har.Astfel Dumnezeu, nu omul, decide cine va primi darul mânturii.
A=Mântuirea este realizată prin eforturile combinate ale lui Dumnezeu, pentru că El are iniţiativa, dar şi eforturile omului, care trebuie să răspundă, răspunsul omului fiind factorul determinant. Dumnezeu a asigurat mântuirea pentru toată lumea, dar darul Său devine efectiv numai pentru cei care prin libertatea voinţei lor „aleg” să colaboreze cu El. Astfel, omul, nu Dumnezeu determină cine va primi darul mântuirii.
Eu cred că în ambele sunt adevăruri dar fiecare are şi puncte în care sunt influenţaţi de cei din vremea lor, şi sunt puncte mai slabe.